

BEHANDELEN ?

NEEN !

6

Graag zou ik weer wat willen vertellen over mijn pleegvogels, maar ik doe het niet. Nee, ik durf het zelfs niet.

In een van de herfstnummers van 1968 vertelde ik in Korhaan over de mereldame "Tripsie", die zoveel jonge merels voor me groot gebracht had en die zo een belangrijk werk verrichtte, door het bewijs te leveren voor een hypothese van Konrad Lorenz. Een bewijs, waarnaar hij jarenlang gezocht had. Kort na het verschijnen van dat artikel, stierf "Tripsie", op de leeftijd van circa 14 jaar.

In de daarop volgende Korhaan kwam Kieviet aan de beurt. "Kievit", die als jong in het prikkeldraad terecht was gekomen en haar vleugels vernielde. Ook voor haar gold de AOW. Ze was uiterst betrouwbaar waarneemster betreffende de kievittrek. Alle verplaatsingen over ons huis, werden direct door haar gemeld. Ook in het holst van de nacht. De drukinkt van de Korhaan was nog niet droog, of Kievit ging dood. Toen kwam "Da" aan de beurt, onze "Notekraakster".

Dikwijls "snavelde" zij met "Njet", haar, éénogige mannelijke soortgenoot. Ze beschikte over een boudoir, waarin ze zich regelmatig terugtrok. Een kooi, waarvan de deur op een kier stond en waarin zich haar privé etens- en drinkbak bevonden.

Vliegen deed ze niet, als gevolg van een pijnlijke botsing met een auto. Nu is "Da" dood. Tot mijn groot verdriet. Mijn beminnelijke, makke, zeldzame vogel is dood.

Daarom ga ik het nu hebben over vogels, die al dood zijn, dan kan mij niets gebeuren.

De stookolieslachtoffers.

Met afgrijzen zag ik het onlangs weer door de T.V. vertoond.

Ergens in Californië; een grote bak met een detergent, twee vlijtig schrobende kerels en een doodsbenauwde vogel, die onder de stookolie zat en schóón moest.

Arme vogel!

Kon hij maar praten ! Kon hij maar roepen: "Houd op, mishandel me niet!"

Dit wil ik in de Korhaan uitschreeuwen, tegen al die mensen die menen te moeten gaan poetsen aan vogels, die onder de stookolie zitten.

Dit is geen hulp aan vogels bieden.

Dit is DIERENMISHANDELING van zuiverste graad.

Door grote onkunde en een overmatige dosis aan medelijden meent men de dieren aldus kunnen helpen.

Het kwaad zelf moet bestreden worden. De stookolie op zee. Maar dit is werk voor de research-laboratoria van de grote oliemaatschappijen. Om middelen te vinden, die olie oplossen, zonder dat ze een gevaar vormen voor het biologisch evenwicht in zee. Dit onderzoek zal wel miljoenen kosten en geruime tijd in beslag nemen. Vele badgasten en ontelbare vogels zullen wellicht nog lang met dit onsympatieke "olie" beeld geconfronteerd worden.

De natuur speelt zich voor onze ogen af, als een mooie, kleurenfilm. Met als hoofdmotief de regel: "Eet op, of wordt opgegeten". En als hoofdrolspeler, de agressie, die onvermijdelijke agressie, die kil, hard en dikwijls dodelijk tussen de individuen van één soort heerst. Maar, die-hoe paradoxaal het ook moge klinken, - juist het BEHOUD van die soort is.

En nu komen wij mensen.

Wij gaan zelf een geluidsband bij die natuurfilm maken. Een geluidsband, die afgesloten is op ons gevoel en ons behoven. Op onze kennis en uitleg, van die, als maar doorspelende natuurfilm. Geen geluidsband is hetzelfde. Er zijn hele, mooie, harmonisch klinkende geluidsbanden. Afgevlisseld met krassende en onaangenaam aandoende geluiden.

Zo worden ook geluiden gevormd bij de stookoliefilm:

"Mens bederft de Natuur op zee".

Met als hoofdrolspelers tienduizenden zeevogels, die in klonten olie zijn veranderd. Geen gruwelijk sprookje, maar vettige, donkere werkelijkheid.

Hoor, de eerste reacties weerklinken!

"De vogels, die onder de olie zitten, snel en pijnloos uit hun vreselijk lijden helpen".

Of.....

"De vogels, die onder de olie zitten, gauw een dergent vassen!

Nu moeten de vogels afwachten waar zij terecht komen.

In het graf. Of in een teil.

De "wassers" kunnen in een boekje het advies vinden:

Geef de stookolie slachtoffers wonderolie te slikken. De stookolie verlaat dan de ingewanden. Arme vogel, hij sterft nu niet aan stookolie maar aan wonderolie.

Wat doet die wonderolie nl.? Allereerst irriteert hij de door de stookolie verbrande darmen. Door de wonden in de darmwand komt de wonderolie in de bloedwand terecht en zo sterft, goed bedoeld, de patient.

Rectificatie van dit advies komt men nergens tegen.

Ondertussen worden de, van de olie ontdane, vogels in behoorlijke verblijven gezet, - in afwachting van hun genezing. - om tenslotte weer aan de natuur terug gegeven te kunnen worden.

Zo werden vele vogels in de loop der jaren losgelaten. De verzorgers zagen de vogels dobberen op zee, bleven een poos staan kijken, terwijl een grote vreugde zich van hun meester maakte. Dat hebben we fijn voor elkaar gekregen en tevreden ging men naar huis.

Maar..... was dat wel zo???

Konden de vogels zich werkelijk redden?

Controle was er immers niet. Alleen eigenvreugde.

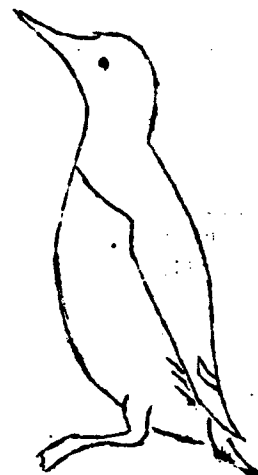
De waarheid kwam pas aan het licht, toen de vogels geringd werden.

Het resultaat was om te huilen.

Vele slachtoffers werden dood op de stranden terug gevonden.

Alle moeite, tijd en geld voor niets geweest!!

En de vogel onderging een jammerlijke dood.

Kunnen wij werkelijk niets doen voor deze stookolieslachtoffers? Natuurlijk wel. Vogels, die slechts LICHT BEVUILD zijn met olie, maken een goede kans.

wordt vervolgd.

.....

Carla Holzenspices.

Op een "ortolanen-camping" in de

Achterhoek, staat de caraven van de heer B.S. Hij is bereid, die tegen een lage huur, voor een korte vakantie aan VWG-leden af te staan!